

Egy elfeledett ufóklub vezetője

A győrteleki feltaláló

A Kornétás Kiadónál jelent meg 1999-ben az Ufókalendárium című kötet. Akkoriban szinte minden megyében létrejött egy ufóklub, és a képviselőik rendre megjelentek a nagyobb szabású konferenciákon. Sajnos a klubok nagy része mára teljesen megszűnt. A „Győrtelek és Vidéke Ufóklub” vezetője Márkus Ferenc volt. Ferenc a találmányaival hívta fel magára a figyelmet, az újságírók és a tévések rendszeresen felkeresték. Húsz évvel később újra meglátogattuk.

A „Győrtelek és Vidéke Ufóklub” a kilencvenes évek végén három tagot számlált: Kiss László tyukodi lakost, a Paposon élő Virág Csabát és Márkus Ferencet Győrtelekről. Levélben és telefonon tartották a kapcsolatot, de havonta egyszer valamelyikük lakásán mindig összeültek beszélgetni. Pár év után azonban szinte teljesen eltűntek, valószínűleg az ő klubjuk is felmorzsolódott a többivel együtt. Lapozgatva az Ufókalendáriumot elhatároztam, hogy megpróbálom telefonon elérni Ferencet. Hihetetlen, de a húsz évvel ezelőtti telefonszám még mindig működött, és két társammal Győrtelekre utaztunk. Takaros falusi ház elé parkoltunk, a 88 éves Márkus Ferenc és felesége már várt minket.

Ferenc mesélni kezdett: „Gyerekkorom óta érdekelnek ezek a dolgok. Nyolcéves lehettem, amikor egy rádiót alkottam. Sőt, édesapámmal láttam az első ufóimat is ekkortájt. Három gömb egyforma távolságra repült egymástól, és a fasort vakító fényesen átvilágították. Egy másik alkalommal kint voltunk a mezőn, és láttam egy csillag-

szerű valamit, ami közeledett és egyre nagyobb lett. Nagyon megijedtem tőle, de végül keleti irányba elhúzott, megállt és hajnalig látszódott az égbolton.”

A különböző találmányok és fejlesztések a későbbiekben sem hagyták nyugodni. Az első újításai más-más vállalatoknál voltak, és ezekkel a szerkezetekkel olcsóbbá tették az áramot, valamint a vízszolgáltatást is. Ferenc célja az volt, hogy az embereknek szebb és boldogabb jövője legyen. „A lelkemben mindig is ez volt a kezdetek óta. Mindig azon gondolkodtam, hogy áram és víz legyen, és hogy lehetőleg olcsón csináljam, hogy mindenki hozzá tudjon jutni. Nem a milliók érdekeltek. Én sosem akarom pénzt keresni a találmányaimmal. El kell jönnie a Földön annak az időszaknak, amikor az energiáért soha nem kell majd fizetni” – mondta. Ez után elkezdte sorolni, hogy az évtizedek alatt mennyi mindent alkotott. Szélerőművet épített, aztán nap-tűkörrel és mágnesekkel foglalkozott. Más országok rádióadásait fogta be az otthon barkácsolt rádió-antennákkal, és meggyőződése volt, hogy olykor még a kozmosz energiáját is megcsapolta. Anno legalább száz emberrel volt rendszeres kapcsolatban az országban. Akkoriban még beszélt Kisfaludy Györggyel és Egely Györggyel is, akiket szintén hasonló téma érdekelt a kilencvenes években. Ferenc előadást tartott az iskolákban, de hozzá jártak távcsöves és csillagászati bemutatókra is.

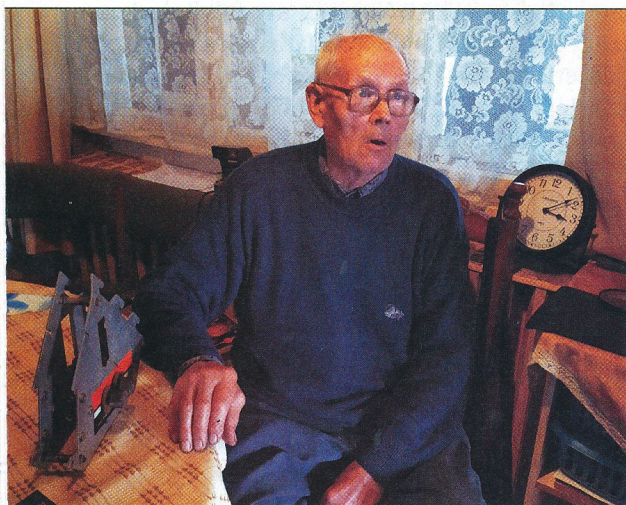
Találmányok sokasága

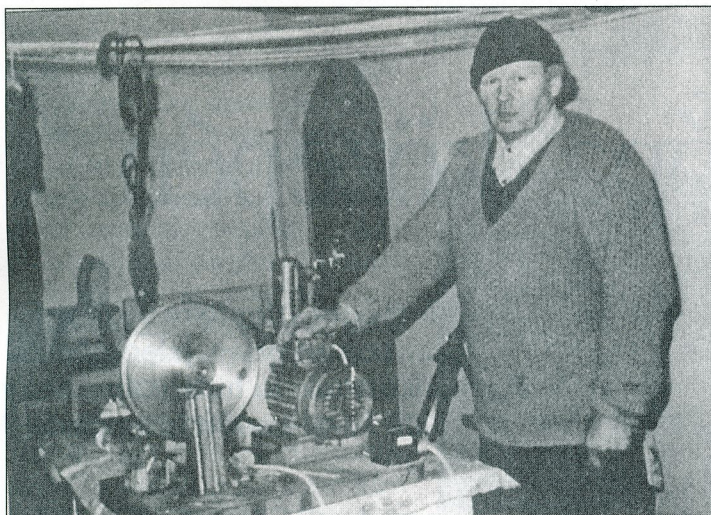
Az olvasók talán még emlékeznek a vízautóra, amiről a média is beszámolt. Ferenc is részt vett a jármű megépítésében:

„Együtt dolgoztam Jekkel Jánossal, aki a vízautót építette. Kétütemű motorral csináltuk meg. Két akkumulátort tettünk bele, az egyik az áramot, a másik pedig a hidrogént fejlesztette. Ahogy a pedált nyomta az ember a lábával, úgy gyorsította a hidrogénnek a termelését, ha több áramot adtunk rá. Ezzel a feszültség változott a vízbontóban. Két csövet csináltunk, bebordáztuk géppel, hogy minél több helyen érje a vizet, annál gyorsabban bontotta fel azt hidrogénnel. Amikor az ember benyomta a lábával a pedált, csökkentette az ellenállást, és gyorsult a víz bomlása. Csak annyi hidrogént termelt, amennyi kellett. Az oxigénhez egy olyan karburátor volt csinálva, ami külön kezelte a levegőt és a hidrogént. A karburátor elkészítése sok pénzbe került, de minden más aprópénzből volt meg. Állandó nyomás volt a tartályban. Az egyik akkumulátor a gyújtást, a másik a töltést csinálta. A Tudományos Akadémiának is el lett küldve, de csak kritizálni tudták, pedig a jármű ment. Még Kádár Jánosnak is írtunk, hogy nem kellenek villamosvezetékek, mert mi majd olyan motort csinálunk, amibe csak víz kell, és azzal fog működni. Azt írta vissza, hogy „mi lesz a többi országgal?” Nem engedték megcsinálni, mert nem akarták tönkretenni a többieket. A vízautó egyszer ment, utána tönkretették.”

Ferenc végigvezetett bennünket az udvaron, aminek közepén egy óriási szélkerék tárcsája volt látható. Elmondta, hogyan épített egyet az udvar hátsó részébe, ami egy vasállványon volt, és kötéllel is kifesztette. Egy viharban sajnos kidőlt az egész szerkezet. Egy villanymotor állította szélirányba, és még a kútból is kiszívta a vizet. A szélkereket senki nem állította fel újra, Ferenc pedig önerejéből nem tudta megoldani.

A 88 éves Márkus Ferenc

A generátor az ufókalendáriumból

Az udvar után bementünk a garázsba és a szerelőműhelybe. Mindenfelé mágnesek, akkumulátorok, csavarok és alkatrészek voltak a polcokon. Az egyik helyiségben megtaláltuk az Ufókalendáriumban is látható egypólusú generátort. Ferenc elmondta, hogy amikor még működött, egy lakást is el tudott volna látni. A szerkezet az elektromosságot nagy forgás következtében egy korong szélére csapja ki, és ennek következtében lehet az áramot levenni. Volt már egy korábbi változata is, de a feltaláló a szénkefék elhelyezkedését módosította, és ez által többletenergiahoz – kb. négyszer annyihoz – jutott hozzá. Ferenc a drónok elődjét is elkészítette, a fészter oldalában rengeteg légcsavar lógott, kisebb-nagyobb változatban. A mai dróntechnológia mellett persze ezek mára elavultak.

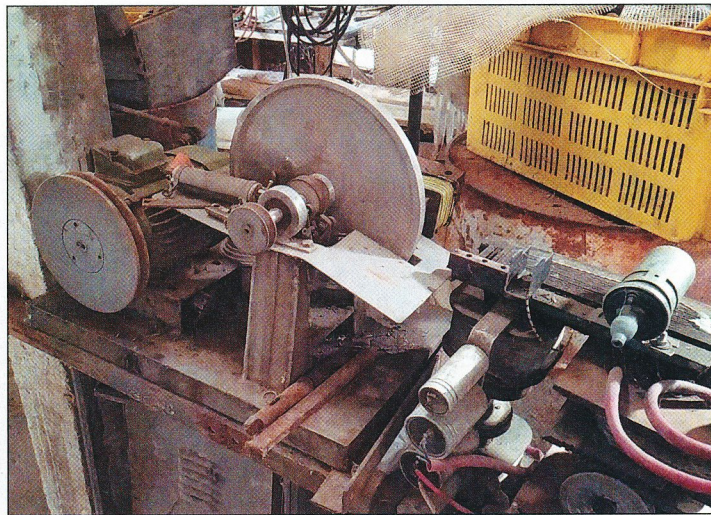
Ezután felmentünk a tetőre, ami nagyon jó megfigyelőhely, az egész környéket be lehet onnan látni. A ház hátsó részének tövében van egy 20 méter magas torony, ami szél

üzemű elektromos állomás volt, s a tetőről kitűnően megsejlelhet-tük. Bár Ferenc rengeteg találmány-nal jött elő, mégis úgy véli, hogy ezzel a technológiával mi emberek sosem fogjuk elhagyni a Naprend-szert. Szerinte az emberi test nem bírja ki az óriási távolságot és időt. Itt születtünk a Földön, és itt is ha-lunk meg.

Amikor jöttek az ufók

A tetőn leültünk a kihelyezett szé-kekre, és néztük a tájat. Rákérdez-tünk a kilencvenes évekbeli ufóész-lelésekre.

„Később csatlakoztam az Ufószövet-séghez, mert úgy éreztem, hogy ez lehe-tőséget ad nekem is. Sokat olvastam a világegyetemről, gondoltam arra, hogy máshol is van élet. Mivel ők sok-kal fejlettebb civilizációt képviselnek, így el tudnak hozzánk jutni. Nemcsak gyerekként, de felnőttként is láttam ufókat. Az egyik úgy nézett ki, mint egy kályhacső, és fényes volt. Pontosabban szivar alakú, itt volt a ház fölött. Meg-állt, és három kis fényes golyó jött ki belőle, majd eltűnt. Messzebb újra ki-világosodott, és újra kijöttek belőle ezek a kis objektumok. Ez még megis-méltódott háromszor, és végleg köddé

A generátor ma

A szélkerék maradványa

vált. Láttam olyat is, amikor jött egy fénygömb, majd derékszögben irányt váltott. Az ufós klubunk egy ideig mű-ködött, de egyszer csak minden meg-szűnt. A kutatások is elakadtak, mert nem volt rá pénz. Mintha elvágták volna az egészet. Pedig lelkünkben és a szellemünkben benne van, hogy mi ezzel foglalkozunk. De nem találtunk embert, aki nem pénzért, hanem úgy, mint én, ingyen szeretett volna segíteni más embereknek.”

Ferenc tanulmányozta a Bibliát, és szerinte Ezékiel valóban egy Földön kívüli szerkezettel találkozott. Isten ettől még létezik, ugyanis a Világ-egyetem több ezer éve óramű pon-tossággal működik. Nincs olyan rendszer, amit karba ne kellene tar-tania valakinek. A győrtelki felta-láló már felhagyott a kutatásokkal, de az örökmozgó még most is ér-dekli, és próbál egyet építeni. Már-kus Ferenc mindenkin segített, és ezzel a mondattal búcsúzott el tő-lünk, amikor hazaindultunk: „A sze-retet, ha megszűnik, akkor megszűnik az élet. Szeressük, és segítsük egymást, emberek!”

Beszélgetés a háztetőn

